

„Ez a lány egy
gyönyörű kockázat,
de szerintem jók az
esélyeim.”

LONG SHOT

DOBD RÁ! 1.

távoli dobás

KENNEDY RYAN

USA TODAY BESTSELLERSZERZŐ

KENNEDY RYAN

LONG

D O B D R Á ! 1 .

SHOT

t á v o l i d o b á s

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2021

A SZERZŐ MEGJEGYZÉSE

Két éve kezdtem írni ezt a könyvet egy fiatal nő életútján való jogos felháborodásomban, akinek nem értettem az indokait. Olyankor írok, amikor mondanivalóm van, és tudtam, hogy a mondandómat nem alapozhatom ítélkezésre és feltételezésekre. Így hát beszélgetni kezdtem egy nővel, aki megjárta már ezt az utat. Sok-sok interjú, kutatás és önvizsgálat után remélem, hogy már jobban megértem. Bízom benne, hogy sikerült kellő könyörülettel és együttérzéssel megírnom ezt a történetet, ami nem jöhetett volna létre azoknak a nagylelkű nyíltsága és sebezhetősége nélkül, akikkel beszélgettem.

Mindazonáltal leszögezném, a történet bizonyos elemei bizonyos olvasókat érzékenyen érinthetnek.

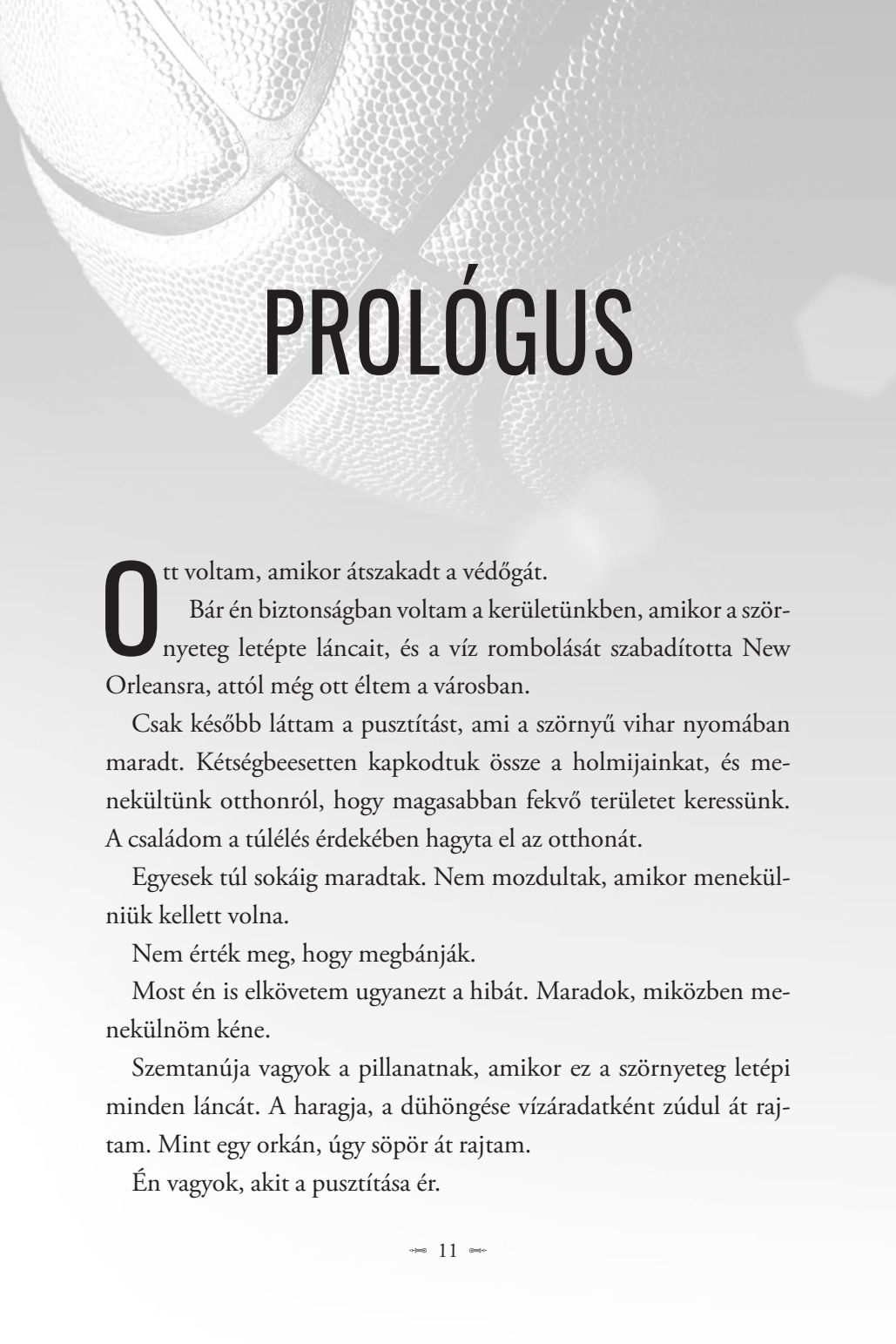
Natalie-nak, Paulának
és minden nőnek, aki hamvaiból kiemelkedve
elmesélte a történetét.

ELSŐ FÉLIDŐ

„Suttogva beszél a szív”

CORINNE BAILEY RAE

PROLÓGUS

Ott voltam, amikor átszakadt a védőgát.

Bár én biztonságban voltam a kerületünkben, amikor a szörnyeteg letépte láncait, és a víz rombolását szabadította New Orleansra, attól még ott éltem a városban.

Csak később láttam a pusztítást, ami a szörnyű vihar nyomában maradt. Kétségbeesetten kapkodtuk össze a holmijainkat, és menekültünk otthonról, hogy magasabban fekvő területet keressünk. A családom a túlélés érdekében hagyta el az otthonát.

Egyesek túl sokáig maradtak. Nem mozdultak, amikor menekülniük kellett volna.

Nem érték meg, hogy megbánják.

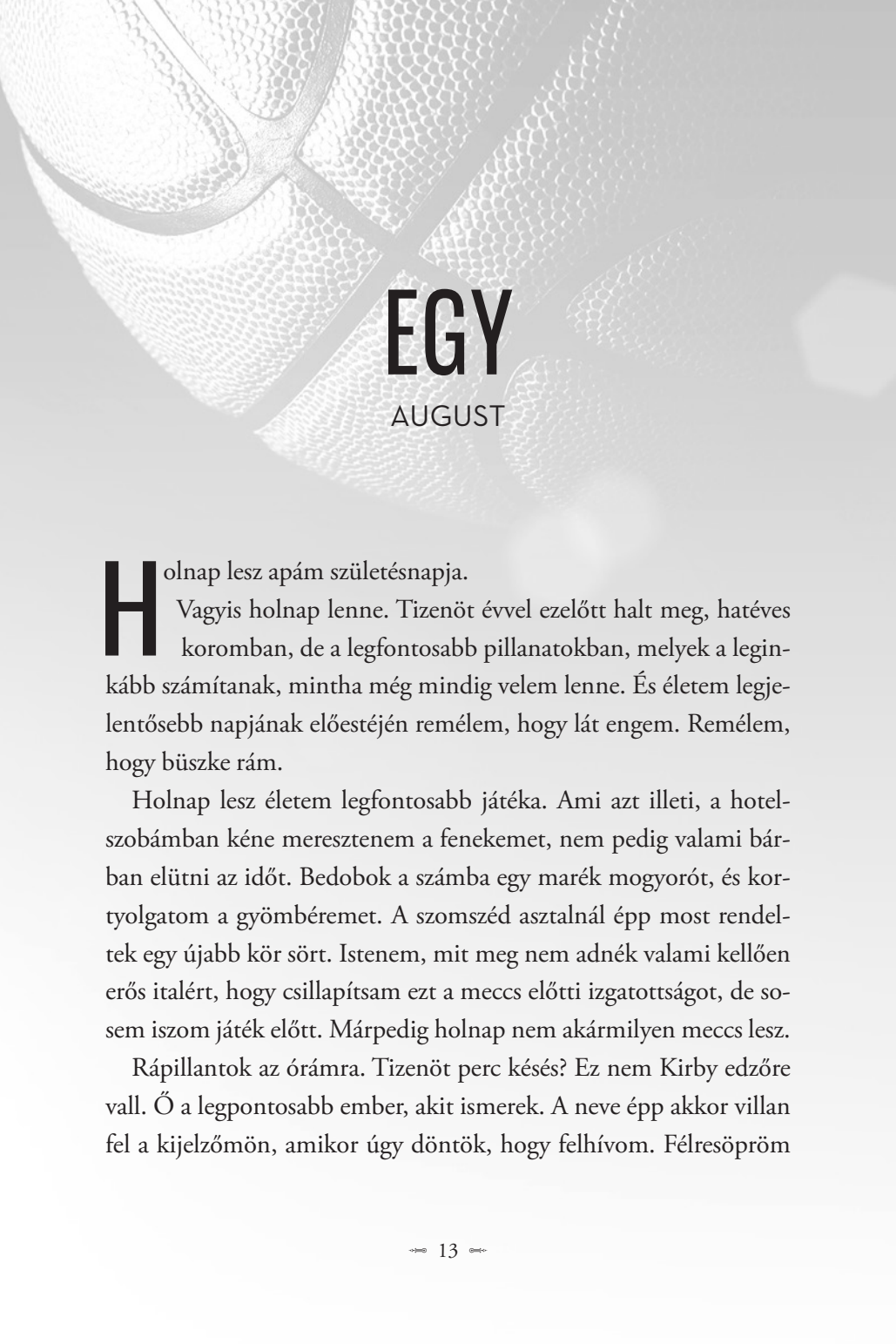
Most én is elkövetem ugyanezt a hibát. Maradok, miközben menekülnöm kéne.

Szemtanúja vagyok a pillanatnak, amikor ez a szörnyeteg letépi minden láncát. A haragja, a dühöngése vízáratként zúdul át rajtam. Mint egy orkán, úgy söpör át rajtam.

Én vagyok, akit a pusztítása ér.

És amikor elsötétül a világ, meglátom a csillagokat. Egy villanásnyi tündöklést. A fényt, amit jóval korábban észre kellett volna vennem. Ahogy a csillagok elhalványulnak, és a sötétség visszafurakodik, megértem, hogy én is azok közé tartozom, akik túl sokáig maradtak, mert vakon bíztak a túlélésben.

Félek, hogy akárcsak ők, én sem fogom megélni, hogy megbánjam.

EGY

AUGUST

Holnap lesz apám születésnapja.

Vagyis holnap lenne. Tizenöt évvel ezelőtt halt meg, hatéves koromban, de a legfontosabb pillanatokban, melyek a leginkább számítanak, mintha még mindig velem lenne. És életem legjelentősebb napjának előestéjén remélem, hogy lát engem. Remélem, hogy büszke rám.

Holnap lesz életem legfontosabb játéka. Ami azt illeti, a hotel-szobámban kéne meresztenem a fenekemet, nem pedig valami bárban elütni az időt. Bedobok a számba egy marék mogyorót, és kortyolgom a gyömbéremet. A szomszéd asztalnál épp most rendeltek egy újabb kör sört. Istenem, mit meg nem adnék valami kellően erős italért, hogy csillapítsam ezt a meccs előtti izgatottságot, de sosem iszom játék előtt. Márpedig holnap nem akármilyen meccs lesz.

Rápillantok az órára. Tizenöt perc késés? Ez nem Kirby edzőre vall. Ő a legpontosabb ember, akit ismerek. A neve épp akkor villan fel a kijelzőmön, amikor úgy döntök, hogy felhívom. Félresöpröm

a mogyorós tálkát és a kellemetlen érzést, hogy biztosan valami baj történt.

– Üdv!

– Szia, West! – Az edzőm hangjában erőltetett nyugalom bujkál, ami csak megerősíti bennem, hogy valami nincs rendben. – Tudom, késésben vagyok. Ne haragudj!

– Nem, semmi baj. Minden oké?

– Deloresről van szó. – A hangja megbicsaklik, ahogy kimondja a felesége nevét. A kosárlabda csak a második szerelme a középiskolai edzőmnek. Attól a pillanattól kezdve, hogy gólya koromban megismertem őt a St. Joseph előkészítő iskolában, tudtam, hogy Delores az első.

– Jól van?

– Hát... A hotelben voltunk, és mellkasi fájdalmai meg légzési nehézségei lettek. – Halloom az edző aggodalmas sóhaját a vonal túl-só végéről. – Itt vagyunk a sürgősségi osztályon. Az összes nyamvadt vizsgálatot megcsinálják, és...

– Melyik kórházban? – Már talpon vagyok, és közben előbányászom a pénztárcámat, hogy kifizessem a szerény végösszegű számlát. – Indulok.

– A nagy francokat indulsz! – Az acélos tónus, ami négy éve bár-mikor képes kiüzi belőlem a lustaságot, most megdermeszti a hang-ját. – Holnap este játszol a bajnoki címért. Semmi keresnivalód egy kórház várójában.

– De Delores...

– Ő az én felelősségem, és tudom kezelni.

– De...

– A családod már itt van a városban? – Ellentmondást nem tűrően lezárja a témát.

– Nem, uram. – Kis szünetet tartok, hogy legyűrjem a bosszúságomat. – Mattnek dolgoznia kellett ma. Holnap repülnek ide anyuval.

– És a féltestvéred?

– Németországban ragadt. Az egyik ügyfelének van valami rendezvénye. – Bár nem közös a vérünk a mostohabátyámmal, a sport szeretete közös bennünk. Én a pályán, ő meg azon kívül, ügynökként.

– Sajnálom, hogy nem lesz ott – mondja az edző. – Tudom, milyen közel álltok egymáshoz.

– Semmi baj. – Lerázom magamról a csalódottságomat. – Ott lesz anyu meg Matt. És persze ön is.

– Sajnálom, hogy nem tudok odaérni a bárba, bár azt továbbra sem értem, hogy miért akartál kimozdulni a nagy meccs előtti este.

– Tudom, edző bá. Csak szükségem volt... – Mire is van szükségem? Kívülről fújom a szabályokat, és annyi filmet néztem, hogy kezd keresztbe állni a szemem.

Nyugtalan vagyok ma este. Az a sokévnnyi áldozat – az enyém és a családomé – egészen idáig elvezetett engem. És mindez nem sikerült volna a vonal másik végén lévő ember nélkül. Az edző rengeteg energiát fektetett belém az elmúlt nyolc évben, még azután is, hogy leérettségiztem, és főiskolára mentem. Amikor az ügynökök és elemzők arra biztattak, hogy egy évvel korábban próbáljam meg a profi bajnokságot, ő meggyőzött, hogy maradjak, és fejezzem be a főiskolát. Hogy szerezzek kellő alaptudást és érettséget még a draft¹ előtt. Azonban az az ember, akinek a DNS-ét örököltam – széles

¹ Játékoskiválasztás, mely során a klubok egymás között adják-veszik a játékosokat. (angol)

kartávolságát, nagy kezét, magas, nyúlánk alakját, és gyanítom, hogy a játék szeretetét is –, az egyetlen, aki folyton eszembe jut ma este.

Az apám.

Nem egészen tudtam, hogy kivel kellene megosztanom ezt a pillanatot, de abban biztos voltam, hogy nem a csapattársaim azok, akik épp egy lármás bárban hajtják a csajokat. Számomra nem volt túl kecsesgató a gondolat, hogy velük együtt aljasodjak le a meccs előtti éjszakán.

– Bármilyen is az, amire szükséged van, szerezd meg, és tűnj el onnan – mondja az edző, visszarántva engem a jelenbe. – Vonszold vissza a segged a hotelbe! Mannard képes lesz kispadra ültetni, amiért megszegtetted a kijárási tilalmat, főleg a bajnoki döntő előtt. Ne feszítsd túl a húrt!

– Igen, uram. Tudom.

Az edző ellentmondást nem tűrő irányítása és a mostohaapám katonás nevelése mellett az uramok és hölgyemek természetesen jönnek a nyelvemre. Az elv és a tisztelet egyik műfajban sem vita tárgya.

– Mennem kell – közli az edző. – Jön az orvos.

– Majd értesítsen, hogy mi történt!

– Jól van. – Egy pillanatnyi szünetet tart, mielőtt folytatná. – Ott leszek ám holnap a meccsen, ha rajtam múlik. Csak meg kell győződnöm róla, hogy Delores jól van. Ha kihagynám, az csak miatta lesz. Büszke vagyok rád, West.

– Tudom. Köszönöm. – Kaparják az érzelmek a torkomat, és csak nagy nehezen tudom összeszedni magam. Apu születésnapja, a másnapi mérkőzés nyomasztó érzése, és most még Delores is a kórházban – roskadozni kezdek a nap során felgyülemlett súly alatt, de figyelek rá, hogy ebből semmi ne hallatszódjon, amikor ismét megszólalok. – Tegye, amit tennie kell. Delores az első.

– Remélem, holnap találkozunk – folytatja rekedt hangon. – Mindenkit le fogsz söpörni a pályáról.

– Igenis, uram. Az a tervem. Hívjon, ha tud valamit!

Meg sem próbálom megtalálni a pincért, vagy kérni a számlát. Csak ott hagyok egy húszast az asztalon, ami bőven fedezi a langyos gyömbérem árát. Takarodó előtt van még pár órám, amit elüthetek, de ha az edző nem tud odajönni, hogy csillapítsa az idegességemet, akkor jobb, ha visszamegyek a hotelbe. Megpróbálok úgy beosonni, hogy ne találkozzak a csapattársaimmal.

Már majdnem odaérek az ajtóhoz, amikor a bár túlsó feléből érkező láрма megállít.

– Baromság! – kiáltja egy rekedtes női hang. – Te is tudod, hogy ezt nem kellett volna lefűjni!

Egy hajszállal a küszöb előtt visszafordulok, és meglátok egy nőt, aki úgy káromkodik, mint egy kocsis. Íves domborulatok tagolják karcsú, feszes testét: dereka hajlatát szépen kiemeli a testhezálló pólója, a farmert mintha ráöntötték volna kerek csípőjére. Felpattan a székeről, előrehajol, és a teste megfeszül a felháborodástól, keze ökölbe szorul a bárpulton, és hunyorogva nézi a tévét. Legalább százhetven centi magas lehet. Egy srác, aki olyan magas, mint én, már hozzászokott ahhoz, hogy az emberek fölé magasodik, de nekem tetszenek a kicsit magasabb lányok. Haja sötét és sűrű, mint az éjszaka, zabolátlanul és kócosan veszi körbe az arcát, majd a kuszaságot megunva a vállaira omlik. Mérgesnek tűnik, széles, telt ajkai szorosan összehúzódnak, és állának finom vonala megfeszül.

A gyönyörű arc és a hozzá párosuló viselkedés felkelti az érdeklődésemet. Még ha nem is viszek ágyba senkit ma este, legalább elte-relhetem a figyelmem a nyomásról, ami egész nap maga alá temetett. A fenét, hetek óta maga alá temet, ha őszinte akarok lenni. Le

akarom rázni magamról azokat a melankolikus gondolatokat, melyek az apám halála miatt folyton körbevesznek – a gondolatokat arról, hogy mi mindenről maradtunk le. Mit veszítettünk. Ahogy néztem a lányt, aki feltűzelve káromkodik a tévének, és szidja a bírókat, a teher valamivel könnyebbé vált, amit cipelek. Azon kapom magam, hogy az egyetlen dolog felé sétálok, ami behatolt a feszültség masszív falai mögé, amely azóta körülvesz, hogy pár nappal korábban bejutottunk az egyetemi kosárlabda-bajnokság döntőjébe.

– Seggfej – motyogja a lány, és farmerbe bújtatott fenekét visszahelyezi a bárszékre. – Kizárt, hogy ez fault volt.

Elfoglalom a mellette lévő üres széket, és a tévére pillantok, ahol épp az utolsó támadást ismétlik.

– Igazából szerintem ez tényleg fault volt. – Kiveszek egy marék mogyorót a köztünk lévő tálból.

– Akkor viszont vagy olyan vak meg hülye vagy, mint a bíró – jegyzi meg, de a szeme nem téved le a képernyőről –, vagy fel akarsz szedni. Bárhogy legyen is, nem nyűgöztél le.

A mogyoróval teli kezem megdermed félúton a szám felé. A főiskolán én voltam az év játékos, négy éven keresztül nagy embernek számítottam a campuson, és már tizedik osztályban szerepeltem az ESPN tévécsatornán *A hét játéka*i című műsorban. Felső tagozat óta egy lány sem koptatott le, de nem riadok vissza egy kis kihívástól.

– Csak beszélgetni akartam. – Megvonom a vállam, és elfordítom a térdem, hogy felé nézzek. – Persze, ha azt szeretnéd, hogy valaki felszedjen, állok rendelkezésedre.

Ekkor végre méltóztatik rám nézni. Szív alakú arca vádló, pillantása egyszerre átható és gyengéd. Magasan ülő arccsontja és sötét szemöldöke van, ami pisze orra és mogyoróbarna szeme fölött

húzódik. A *mogyoróbarna* túl kifejezéstelen szó leírni a zöld, a barna és arany megannyi árnyalatát benne. Sosem láttam még ilyen szemet. Több szín egyszerre. Több dolog egyszerre. Azon tűnődöm, vajon a lány más téren is ennyire sokoldalú-e.

– Nem szeretnék kifárasztani a holnapi nagy meccsed előtt. – Megrándul a szája sarka, mintha mindent megtenne, hogy ne röhögjön ki.

Erre a torkomon ragad a szó. Tehát tudja, hogy ki vagyok. Ez általában előnyömre szokott válni, azonban van egy olyan érzésem, hogy ez a lány nem egy szokványos kosaras groupie.

– Szurkoló vagy?

Nem túl meglepő módon felszalad az egyik szemöldöke, és a plafonra emeli a tekintetét, mielőtt visszafordulna, hogy tovább nézze a meccset. A pultos odajön egy üveg töménnyel a kezében.

– Mit kérsz? – Leteszi a Grey Goose-os üveget a bárpultra, és töprengő tekintettel vizslat engem meg a lányt, aki levegőnek néz.

– Kérhetnék egy gyömbért?

Gúnyos mosollyal cseréli ki a Grey Goose-os üveget egy gyömbérre, amit a pult alatt lévő hűtőből vesz elő. Kitölti egy pohárba a buborékos italt, leteszi elém, és félredönti a fejét, hogy bepillantson a szemembe húzott baseballsapka pereme alá.

– August West? – Felderül az arca.

Bólintok, de ujjamat a szám elé teszem, remélve, hogy el tudom csitítani, hogy békében tovább flörtölhessek. Nincs sok kedvem autogramot osztogatni meg fogadni a záporozó jókívánságokat. Még be sem kerültem az NBA-be, de amióta a csapatunk bejutott a legjobb tizenhatba, a média valamiért kipécézett magának, az egekig magasztal, és megnehezíti, hogy észrevétlen maradhassak.

– Értem. – A pultos mindentudóan biccent, és összeesküvő sutto-
gássá halkul a hangja. – Kerüld az őrzületet, mi?

– Valami olyasmi. – Megint a szurkolólányra nézek, aki továbbra
is meredten figyeli a képernyőt. – A hölgy mit kér?

– Egy sört, amit ő is ki tud fizetni. – Ferde mosolyt villant rám, és
belekortyol a félig lévő poharába.

– Óóó! – A pultos foglalkozási ártalomból származó sörhasa bele-
remeg a mély kacagásba. Együttérzően pillant rám, majd elballag a
pult mentén, hogy kiszolgálja a többi vendéget.

– *És, gyakran jársz ide?* – Nem hiszem el, hogy ez tényleg kijött a
számon.

Amilyen arcot vág, arról árulkodik, hogy ő sem hiszi el.

– A következő kérdésed meg majd az lesz, hogy mit keres egy ilyen
helyes lány egy ilyen helyen. – A szemében felderülő fény elveszi ki-
csit a tekintete élet.

– Azt hiszed, ennyire bénán játszom?

Vet felém egy oldalpillantást, és olyan magasra húzza mindkét
szemöldökét, amilyen magasra csak tudja.

– Most a pályán lévő játékról beszélünk, vagy arról, amit azon
kívül csinálsz?

– Aú! – Összerezenek, és félredöntött fejjel szemügyre veszem. –
Én meg még azt hittem, hogy kellemes figyelemelterelés leszel taka-
rodó előtt.

– Én nem vagyok senkinek a figyelemelterelője – közli. – Főleg
nem valami sportolóé, aki rajtam akarja levezetni a tesztoszteront.

– Feltételezések és ítékezés. – Tettetett csalódottsággal csóválom a
fejem. – Neked nem mondták, hogy ne ítéld meg egy könyvet a bo-
rítójáról? Nem tudhatod, hogy...

– August West, százkilencvennyolc centi magas, Piermont Főiskola, állandó kezdő irányító, halálpontos dobásokkal a hárompontos vonal mögül, rendkívüli játékindigenciával rendelkezik, valamint Naismith döntős. Két méter nyolc centi karfeszta, függőlegesen pedig száz centi. – Éles tekintete végigpásztáz a sapkám peremétől a lábamon lévő Nike cipőig, majd ismét visszatér a képernyőre.

– Lehet, hogy az ugrásaid olyanok, mint Jordané, de a védekezéseden lenne mit javítani. – Nevetés buggyan ki belőle. – Ez pedig nem csak feltételezés. Ez tény.

Nevetnem kell, ugyanis Mannard edző az egész szezon alatt – vagy inkább az elmúlt négy évben – azzal nyaggatott, hogy javítani kell a védekezéseden. A hárompontosaimhoz köthetőek a legjobb pillanataim, azonban legalább ugyanennyire foglalkoztatják az alapok, amitől összességében jobb játékos lehetek. Úgy tűnik, ezt a lányt is.

– Szokták mondani mások is. – Hátat fordítok a bárpultnak, a könnyökömet felteszem a peremére, és tisztelettel fürkészem. – Honnan tudsz ennyit a kosárlabdáról?

– Úgy érted, mert lány vagyok, és inkább a szurkolólányok meccseit kellene néznem? – Tekintete felháborodott.

– Öm... Úgy érted, tornákat? Még én is tudom, hogy szurkolói *tornának* hívják ezeket, nem meccsnek.

– Odanézzenek! – Hangjába jó nagy adag szarkazmus vegyül. – Te tudsz lányos dolgokat, én meg tudok fiús dolgokat. Valami ellentétes nap van ma?

Ismét a képernyőre figyel, mintha nem is érdekelhetné kevésbé, hogy totál lenyűgözött az imént. Mi, srácok imádunk rizsázni, főleg, ha sportról van szó. De egy nő, aki tud a sportról beszélgetni és

rizsázní? Egy kicseszett csillogó unikornis! Ennél jobb nem is lehetne! A magabiztosság szikrája, amiből még többet akarok látni.

Egy csomó lány csak reflektál rád. Kiderítik, mit szeretsz, hogy összejöhessenek veled, a kosarassal. Ennek a lánynak viszont saját véleménye van, kiáll magáért, és cseppet sem érdekli, hogy tetszik-e nekem, vagy sem.

Tetszik.

– Ha már ennyi mindent tudsz rólam – szólalok meg –, úgy lenne igazságos, ha én is megtudhatnék valamit rólad.

Lassan fordítja felém a fejét, szemét továbbra is a képernyőre szegezve, mintha kikészülne attól, hogy nem nézheti a játékot. Az arcki-fejezése, az az állhatatlan tekintete, egy icipicit megenyhül.

– Pontosan mit szeretnél tudni?

– Kezdetnek például a nevedet.

Vigyor terül szét az arcán.

– A családom csak Gumbónak hív.

– Gumbónak? – Majdnem félrenyelem a gyömbéremet. – Azért, mert nagy a füled?

Megkockáztatom, hogy hozzáérjek, és hátrasimítok egy fürtöt a vad göndör hajtömegéből. A fülkagylója hihetetlen törékeny, sötét hajtincsei a nyaka hajlatába tapadnak.

– Nem Dumbó. – Felnevet, és elhúzódik, így a haja kicsúszik az ujjaim közül. – Gumbo, mint a leves.

– Tudtam ám. – Tényleg tudtam, de leleményesnek kellett lennem, ha hozzá akartam érni, anélkül, hogy leharapná a fejem. – Akkor miért Gumbo?

Habozik, és egy pillanatra úgy tűnik, hogy nem sikerült áttörést elérnem, ahogy gondoltam. Végül megvonja a vállát, mintha azt akarná mondani, „mi baj lehet?”, és folytatja.

– Talán most nem hallod az akcentust, mert már jó pár éve nem élek ott, de eredetileg New Orleansból származom.

Most, hogy mondja, valóban észreveszek valamit a hangjában, ami a várost idézi. Elnyújtott hangokat, amit dallam és rejtély fűszerez.

– A családom Atlantába költözött a Katrina hurrikán után. – Nevetésnek álcázva kifújja a levegőt. – De ízig-vérig New Orleans-i vagyok. Vérbeli kreol. És ha a kreol nem lenne már eleve elég vegyes, az apám német és ír.

Úgy gondolom, hogy a sokszínű szépsége az egyik oka a vonzerejének. Valami megfoghatatlan és meghatározhatatlan. Sosem találtam volna ki, hogy milyen etnikumoknak kell egybeforrasztania ahhoz, hogy valakinek ilyen arca legyen – széles, telt ajkak, bronzos bőr és feltűnő csontozat. Nem hiszem, hogy láttam valaha hozzá hasonlót. Az arca nem olyan, amit egyhamar elfelejt az ember. Talán soha.

– Bennem aztán minden keveredik a bayou² népeiből – folytatja, és belekortyol az italába. – Szóval az unokatesóm szerint több hozzávalóból állok, mint egy...

– Gumbo – fejezem be vele együtt a mondatot. Egymásra mosolygunk, ő pedig bólint. – Tehát te is olyan korcs vagy, mint én.

– Én meg sem szólaltam. – Szeme végigsiklik az arcomon és a hajamon, az én külsőm majdnem ugyanolyan ellentmondásos, mint az övé. – De most, hogy mondod...

– Hadd mutassak valamit! – Előveszem a telefonom, és addig görgetem a képeket, amíg meg nem találom azt a fotót, amelyik a családomról készült néhány éve egy sátras túrán. – Itt van.

² Alacsony síkságok folyóinak, tavainak mocsaras, lassan mozgó ágai, holtágai. (francia)

Elveszi a telefont, a mosolya kezd lehervadni. Tudom, mit lát. Az anyám a fényképezőbe mosolyog, aranybarna haja tüzes korona a fakó arca körül a téli napsütésben. A mostohaapám és mostohatestvérem a két oldalán áll, mindegyikük magas és szőke.

Aztán ott vagyok én.

A hajam rövidre nyírva, hogy megszelídítse a sötét, göndör fürtöket, amelyek sosem bírják eldönteni, hogy merre nőjenek. A bőröm érett mézszínű, a szemem pedig palaszürke. Akkor sem illenék kevésbé ebbe a családba, ha akarnám.

– Valaki egy kicsit kilóg a sorból. – A poharam pereme fölött rámosolygok, miközben belekortyolok a gyömbérembe. – Gondolom, én is egy gumbo vagyok.

Viszonozza a mosolyomat, odaadja a telefonomat, de a derű szép lassan eltűnik az arcáról. Kíváncsiság homályosítja el a szemét, amikor rám néz, de bármilyen kérdés bujkál is benne, nem ad hangot neki.

– Mi az? – kérdezem végül.

– Hogy érted, hogy mi az?

– Csak úgy tűnt, mintha mondani akarnál valamit.

Egy másodpercre bezár a tekintete, és már azt hiszem, nem fogja elárulni, de felpillant, és kisvártatva mosoly jelenik meg az ajkán.

– Érezted úgy valaha, hogy sehova sem illesz igazán? – Szavai olyan halkán csengenek, hogy alig hallani őket a bár zsvajva mellett. Közelebb hajolok, hogy halljam, és majdnem egymáshoz ér a fejünk.

– Mármint, mintha mindig valami köztes állapotban lennél?

Kérdése felébreszt bennem valamit, amit eddig nem sok emberrel vitattam meg, de gyakran éreztem. Néha úgy éreztem, mintha nem lenne helyem anyám új családjában. Lehet, hogy az afroamerikai

apámra sem hasonlítok teljesen, de senkire sem hasonlítok abban a családban, ami megmaradt nekem. A legtöbb gyerek vagy ilyen, vagy olyan volt, és ez alapján barátkoztak egymással. Néha úgy érzem, mintha csak sodródnék. A kosárlabda – az a gyűrű és az a labda – lett az egyetlen dolog, amibe kapaszkodhatok.

– Szerintem tudom, mire gondolsz. – Megköszörülöm a torkom, mielőtt folytatom. – Apám meghalt, amikor nagyon kicsi voltam, és anyukám nem sokkal később újraházasodott. Kellott némi idő, mire hozzászoktam mindenhez, főleg ahhoz, hogy más vagyok, miközben semmire nem vágytam, csak arra, hogy beilleszkedjek.

– Értem – mondja.

Vállat vonok, és legörbül a szám sarka.

– A kosárlabdának hála kezdtem egyre kevésbé törődni azzal, hogy beilleszkedjek, és inkább arra fókuszáltam, hogy kiemelkedjek. – A tenyerem között görgetem a poharat. – De ettől függetlenül néha úgy érzem, hogy... Nem is tudom. Mintha nem találnám a helyem.

– Én is. A bőröm világosabb volt, mint a többieké a környéken. A hajam is más. – Megrázza a fejét, és a mozdulattól felkavarodik körülöttünk a levegő, megtelik a samponja citrusos és édes illatával. – A legtöbb lány azt hitte, hogy én úgy gondolom, jobb vagyok náluk, miközben én bármit megtettem volna azért, hogy ugyanúgy nézzek ki, mint bárki más. Hogy beilleszkedjek. Néhány évig ott volt velem az unokatesóm, Lo, de ezt leszámítva igazából egyedül voltam.

Milyen érzés lehetett? Egy gyönyörű anomália a Ninth Ward-ban. Talán nem kéne csodálkoznom. Talán én is első kézből ismerem mindezt.

– Elég magányos lehettél, hm? – kérdezem.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Igen, az voltam. – Mutatóujjával a pohár peremével játszadozik. Lesüti a szempilláját, mintha ezáltal elrejthetné előlem az emlékeit, a fájdalmait, de ott van a hangjában. Megismerem.

– Néha, még akkor is, amikor tele volt a ház – szólok meg olyan halkán, hogy csak mi ketten halljuk –, egyedül kötöttem ki az udvaron, és sötétedésig dobáltam a gyűrűre.

Mintha valami mágneses mező lenne köztünk, a testünk egymás felé fordul. A közöttünk kialakult bizalom burkot von körénk, kizárja a zsidongó beszélgetéseket, a terem túlsó felében rögtönzött karakokét, a képernyőkön vetített meccsre adott felhevült reakciókat. Csak mi ketten létezzünk, a kívülállók. Pár perc egy vadidegennel, és hirtelen olyan megértést tapasztalok, amit mindig nehéz volt megtalálni.

– Az ember hozzászokik az egyedülléthez – böki ki végül.

– És az anyukád? Közel álltok egymáshoz?

– Közel? – Az egyik szemét résnyire húzza, és hátraveti a fejét. – Nem igazán. Sok áldozatot hozott értem, és sosem volt könnyű. Erős nő, egy túlélő, és ezt tisztellem benne, de nem mindig értettem egyet a döntéseivel. Nem emlékszem olyanra, hogy az anyám néhány hétnél tovább megmaradt volna egy munkahelyen.

– És hogy jöttök ki egymással?

– Ő egy gyönyörű nő. – Óvatosan emeli rám a tekintetét, mintha azt várná tőlem, hogy ítélek. – Azt mondogatta, hogy mindig lesz olyan férfi, aki hajlandó gondját viselni egy gyönyörű nőnek.

Nem tudom, mit mondhatnék erre. Az én anyám is gyönyörű nő, de nem tudom elképzelni, hogy így éljen – csupán a külső tulajdonságokra támaszkodva –, ugyanis ő egyből tanítani kezdett, amikor apu meghalt, és azóta is keményen dolgozik.